

Cuvîntarea tovarăşului Gh. Gheorghiu-Dej la conferința de partid a Regiunii Autonome Maghiare

În zilele de 15-16 decembrie a avut loc conferința de partid a Regiunii Autonome Maghiare. Publicăm mai jos cuvîntarea rostită de tovarăşul Gh. Gheorghiu-Dej, prim-secretar al C.C. al P.M.R. în închiderea discuțiilor ce au avut loc în cadrul conferinței.

La începutul cuvîntării, vorbitorul a spus:

Permiteți-mi ca înainte de toate să vă transmit în numele Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român, dumneavoastră și prin dumneavoastră tuturor membrilor de partid, organizațiilor și organelor de partid din cuprinsul Regiunii Autonome Maghiare, un caldăruș și tovarășesc salut (aplauze prelungite, ovaii).

Comitetul Central al partidului consideră organizațiile de partid și organele de partid din Regiunea Autonomă Maghiară un sprinț de nădejde al partidului în munca și lupta sa pentru construcția socialismului în Republica Populară Română, pentru ridicarea nivelului de trai al populației țării noastre. În opera de întărire continuă a regimului democrat-popular, de întărire a partidului, de întărire a rolului conducător al clasei noastre muncitoare (aplauze prelungite).

Tovarăşul Gh. Gheorghiu-Dej a arătat apoi că intrucum mulți delegați la conferință s-au referit în cuvîntul lor la evenimentele din Ungaria, ar dori să-și expună punctul de vedere asupra acestor evenimente care au reținut în ultimul timp atenția opiniei publice a oamenilor muncii din toate țările.

Vorbitorul a atras atenția asupra cauzelor și rădăcinilor adinci ale evenimentelor din Ungaria, care au pus în primă plan cuceririle revoluționare ale poporului ungar și au creat pericolul instaurării dictaturii fasciste horthyste și transformării Ungariei într-un focar de agresiune împotriva țărilor socialiste. Vorbitorul a arătat că vechi conducere de partid și de stat în frunte cu Rákosi-Gerő a comis grave greșeli în toate domeniile construcției de partid, de stat și economice, greșeli care au provocat nemulțumirea îndreptățită a oamenilor muncii. A aceste greșeli au fost folosite de cercurile reacționare din Ungaria și de cercurile agresive imperialiste pentru a pregăti și desfășura acțiunea contrarevoluționară în Ungaria. În locul unei vieți normale de partid, bazate pe principiile leniniste ale centralismului democratic, ale democrației interne de partid, s-au înfrățit încalcările grosolane ale legalității populare, a fost arestat un mare număr de vechi membri ai partidului, a fost înăbușată critica de jos prin folosirea sistematică a metodelor represive, ajungându-se în cele din urmă la crearea unei atmosfere înăbușătoare de suspiciune generală, de neîncredere și de urmărire a cadrelor de partid în construcția de partid, vechi conducere a încălcat în mod grav și periculos principiile leniniste, a deschis larg porțile partidului nefinind seama de condițiile concrete ale Ungariei după 24 de ani de dictatură horthystă, timp în care se desfășurase o acțiune sistematică de răstăvănire a otrăvii fascismului și sovietismului. Aceasta a făcut ca pe lângă elementele cinstite și sănătoase din rândurile muncitorilor din fabrici și uzine, ale țăranilor muncitori și intelectuali legali de popor, în partid să pătrundă numeroase elemente carieriste, străine, cîi și horthysti, șalazisli și alte elemente reacționare. Se știe doar că elementele dușmănoase folosesc orice prilej favorabil spre a pătrunde în partid în scopul de a-l slăbi, a-l submina și că este necesară o vigilanță neobosită pentru a apăra puritatea rîndurilor partidului. Lipsa unei reglementări stricte a compoziției sociale a partidului și a organelor de partid, neocotirea sarcinilor de a forma un simbul proletar puternic al partidului din rîndurile cărui să fie promovate cadrele de conducere ale acestuia, au făcut ca mentalitatea și atitudinea de spirit mic-burgheze să exercite o influență copleșitoare în organele și organizațiile de partid. La aceasta mai trebuie să adăugăm faptul că vechi conducere a-a izolat, a-a rupt de masă, de membrii partidului, s-a îngîmfat, folosind metode birocratice. Organele de partid s-au rupt de masă membrilor de partid, iar organizațiile de partid s-au rupt de masa oamenilor muncii. Existența mai multor grupuri în conducerea partidului măcina unitatea acestuia. Toate acestea au făcut ca în momentul în care a izbucnit acțiunea contrarevoluționară, minuișoș pregătita de agenții spionajului imperialist, partidul s-a destrămat, s-a dovedit incapabil de a opune o rezistență organizată, de a zdrobi putchul fascist.

În legătură cu evenimentele din Ungaria în presa și la posturile de radio străine se fac diferite afirmații care denaturează caracterul acestor evenimente, natura lor, conținutul lor politic și social, se vorbește despre „revoluție”, despre „revoluție națională”. În legătură cu aceasta trebuie precizate noțiunile de revoluție și contrarevoluție.

Marxism-leninismul arată că prin revoluție socială se înțelege o cotitură radicală în viața societății, o transformare profundă a relațiilor de producție, o acțiune cu caracter progresiv, care duce la înlocuirea unei ordini sociale inferioare printr-o ordine superioară, la cucerirea puterii de stat de către clase înalțate.

O revoluție înseamnă întotdeauna un mare pas înainte pe linia progresului istoric, în dezvoltarea societății.

„Știința tineretului”
Pag. 2-a 23 decembrie 1956

De aceea Marx numea revoluțiile „locomotivele istoriei”. Progresiv, revoluționar, este acel proces social care corespunde cerințelor obiective ale dezvoltării societății, mersului ascendent al istoriei, care apropie pe oameni muncii de cucerirea puterii politice și economice sau care întărește și dezvoltă cuceririle socialiste ale poporului, care este îndreptat spre desființarea exploatării omului de către om și victoria deplină a socialismului. Dimpotrivă, ceea ce se opune acestor teluri slujește întotdeauna intereselor forțelor reacționare, contrarevoluționare.

Trăsătura fundamentală a oricărei revoluții o constituie trecerea puterii din mîinile unei clase în mîinile alteia. Dar nu orice răsturnare a unei clase de către alta poate fi numită revoluție. Dacă împotriva puterii deținute de clasa înaltă progresistă, se pune la cale o răscoală, așa cum s-a petrecut în Ungaria, dacă puterea este acaparată de fosta clasă dominantă, aceasta nu este revoluție, ci contrarevoluție.

În decursul istoriei se cunosc cazuri cînd mase largi de oameni ai muncii, înșelate de forțele reacționare, au putut fi îndreptate împotriva propriilor lor interese de clasă, au slujit în mod obiectiv, contrar intențiilor și voinței lor interesele forțelor sociale dușmane.

Caracterul unei revoluții, al oricărei mișcări sociale nu poate fi judecat nici după date statistice, după criterii numerice, după proporția participării unor reprezentanți ai diferitelor clase, nici după intențiile, năzuințele, dorințele subiective ale participanților. Caracterul oricărei revoluții este determinat de sarcinile sociale pe care le împlinește ea. Hotărîrea este căror interes de clasă servește mișcarea, spre care teluri se îndreaptă ea, care clase sînt în mod obiectiv interesate în dezvoltarea ei.

Trebule să ne întrebăm: Intereselor căror clase din Ungaria răspunde faptul că au fost reținute partidele burgheze, a început masacrarea comunistilor și dezorganizarea mișcării muncitorești, puterea a început să fie separeată de fasciștii notorii, și a fost pusă în discuție anularea cuceririlor revoluționare ale oamenilor muncii, s-a încercat ruperea Ungariei din alianța frățoasă a țărilor socialiste? Serveau aceste interesele de clasă ale muncitorilor — sau intereselor burgheze? Serveau aceste interesele de dezvoltării cuceririlor socialiste și independente naționale — sau anulării acestor cuceriri și subjugării Ungariei de către imperialismul: slujeau intereselor revoluției — sau intereselor contrarevoluției?

Caracterul contrarevoluționar al evenimentelor din Ungaria a fost determinat de faptul că, datorită lipsurilor grave din activitatea partidului și dezorientării maselor, reacțiunea a putut înșela buna credință a maselor, lovind în cuceririle revoluției, în interesele socialismului. Oare cardinalul Mindszenty, priințul Eszterházy, contele Takács, prințul Lichtenstein reprezentau pe oamenii muncii? Este clar pentru orice om de bună credință că ei reprezentau clasele exploatare și reacțiunea imperialistă, forțele sociale care urmăreau restaurarea ordinului burghez-moșieresc, anularea naționalizării mijloacelor de producție și a reformei agrare ruperea Ungariei din familia statelor socialiste, lichidarea independenței sale naționale și transformarea ei într-un focar al provocărilor agresive și al instigațiilor șovine, revizioniste, care ar fi primejdit pacea în Europa și lumea întreagă.

Nu poate fi numită revoluție o mișcare ce ar fi împins înapoi Ungaria din dezvoltarea ei social-economică și ar fi readus dominația claselor exploatare și aservirea de către puterile imperialiste. În ce privește termenul de „revoluție națională”, care și el este larg folosit de presa și stațiile de radio reacționare din Occident, afirmîndu-se că evenimentele din Ungaria au avut un caracter de mișcare de eliberare națională, e clar că în realitate un astfel de caracter nu poate avea decît o mișcare de scuturare a jugului străin, de eliberare și de dobîndire a independenței și suveranității naționale. Astfel de mișcări au loc și capătă tot mai mare amploare în țările coloniale și dependente ca Algeria, Malaya, Cipru, Coreea de Sud și multe altele, unde se duce o luptă eroică pentru scuturarea jugului imperialist. Acestea sînt adevărate mișcări de eliberare națională.

Cu totul alta este situația poporului maghiar, care după scuturarea jugului fascist a făcut propria sa putere de stat pe care o exercita în țara sa liberă, independentă și suverană. Aceasta realitate istorică spulberă toate încercările de a folosi în mod calomnios unele lipsuri ce se pot ivi într-un caz sau altul în relațiile între țările socialiste și care au fost și sînt înălțate întotdeauna în spiritul imperialismului socialist, conform cu principiile deplină egalității în drepturi a tuturor țărilor socialiste.

Dacă încercarea contrarevoluționară ar fi reușit, ea ar fi dus la ruperea Ungariei de prietenii ei adevărați — țările socialiste — la izolarea ei în fața marilor puteri imperialiste și aservirea economică și politică de către acestea, adică tocmai la subjugarea națională a poporului maghiar.

Partidul nostru este intru totul de acord cu aprecierile plene ale Comitetului Central provizoriu al Partidului Muncitoresc Socialist Ungar, potrivit căreia răscoala armată din Ungaria n-a fost în esență ei nici revoluție, nici „revoluție națională” ci contrarevoluție. De asemenea, considerăm pe deplin justă aprecierea rolului jucat de gu-

vernul condus de Imre Nagy. În legătură cu aceasta considerăm deosebit de actuală profunda analiză făcută de Lenin în 1920, după înfrîngerea revoluției socialiste din Ungaria. Lenin arăta că una din principalele cauze ale acestei înfrîngeri a fost politica celor ce s-au declarat comunisti, dar în realitate nu au promovat o politică cotespunzătoare dictaturii proletariului, ci au sovăit, s-au lăsat cuprinsi de teamă, au cochetat cu burghezia iar adeseori, pur și simplu, au sabotat și au trădat revoluția proletară, tocmai aceste sovăieli înlesnind intervenția imperialistă și a forțelor contrarevoluționare ale statelor burghezo-moșieresci. Lenin arăta că o parte a acestora a trecut „în mod sincer” de partea revoluției, „s-au declarat în mod sincer comunisti”. Dar asta nu schimbă cu nimic fondul problemei: un om care se declară „în mod sincer” comunist, dar care, de fapt, în loc să ducă o politică absolut fermă, plină de hotărîre și îndrăzneală, de abnegație și eroism (numai o astfel de politică înseamnă recunoașterea dictaturii proletariului), sovăie și se lasă cuprins de teamă — un asemenea om săvîrșește, prin lipsa sa lui de caracter, prin sovăielile lui, prin nehotărîrea lui, aceeași trădare ca și un trădător direct. Din punct de vedere personal, deosebit de dîntre un om care trădează din slăbiciune și un om care trădează premeditat, din calcul, este foarte mare; din punct de vedere politic, această deosebire nu există, căci politica înseamnă soarta, de fapt, a milioane de oameni, și această soartă nu se schimbă în funcție de împrejurarea că milioanele de muncitori și de țărani săraci au fost trădiți de oameni care au trădat din slăbiciune sau de oameni care au trădat din interes.”

În trecut decenii din care Lenin a scris aceste cuvînturi, dar ele nu și-au pierdut întru nimic actualitatea.

În desfășurarea evenimentelor din Ungaria au făcut mult rău agitația demagogică, confuziile și dezorientarea pe care le-a provocat activitatea unei părți a intelectualității, îndeosebi a scriitorilor și a așa-zisului grup „Pe-tiști”. Aceste cercuri ale intelectualității au jucat un rol deosebit de dăunător prin înversurarea cu care, fluturînd lozincile „libertății” și „democrației”, au împingut cu noroi înăpăturile puterii populare, au desfășurat o acțiune sistematică de ponegrire și discreditare a partidului, a cuceririlor revoluționare ale maselor.

Democrația înseamnă puterea poporului și ea a fost pentru prima oară în mod real înfăptuită prin cucerirea puterii de către oamenii muncii în țările socialiste. În societatea împărțită în clase antagoniste, în asupriții și asupriți, în exploatații și exploațiați, nu a existat și nu a putut niciodată să existe o adevărată democrație. Ea a însemnat întotdeauna o formă a dominației de clasă a exploatareților asupra mării majorități a poporului. Lenin arăta că o asemenea democrație este falsă, ciuntă și fățarnică. La fel era și „libertatea” pe care o asigura oamenilor muncii.

Democrația proletară, socialistă, este o formă nouă, superioară, a democrației. Democrația socialistă este democrația cea mai largă, căci ea asigură și garantează exercitarea drepturilor și libertăților democratice de către majoritatea covîrșitoare a poporului — masele oamenilor muncii de la oraș și sate. Esența ei constă nu în trăsături formale, ci în aceea că are la temelie proprietatea socialistă asupra mijloacelor de producție și eliberarea maselor muncitoare de exploatare. În ceea ce privește apartenența clasei muncitoare în alianță cu țărănimea muncitoare, care o folosesc ca instrument al construirii socialismului, al apărării intereselor marii majorități a poporului în lupta împotriva acelor minorități restrîmte, ale căror interese sînt legate de menținerea exploatării și care visează revenirea la trecut.

Lenin spunea: „vedem mulți foști marxisți — de pildă în tabăra menșevicilor — care afirmă că în perioada de luptă hotărîtoare dintre proletariat și burghezie ar putea să demonească democrația în general”. Și Lenin sublinia cu toată puterea că „în perioada luptei înversurate dintre burghezie și proletariat nici vorbă nu poate fi de democrație în general”.

Trebule să ne întrebăm: democrație pentru cine, libertate pentru cine? Pentru oamenii muncii sau pentru exploatare? Alina timp cît există însă clase exploatare și rămășițe ale acestora, imperialismul internațional și agenturii lui, nu poate fi vorba de o „democrație” pentru toți — pentru oamenii muncii care construesc socialismul ca și pentru dușmanii socialismului. În numele intereselor fundamentale ale poporului nu avem voie să îngăduim folosirea libertăților democratice populare împotriva a înșelăzilor democrației, subminarea democrației printr-o politică ce ar da libertate de acțiune forțelor ostile socialismului. Experiența Ungariei a dovedit din nou, cu puterea faptelor, că cel mai înfrînti adepți ai lozincii așa-zisei „democratizării”, au fost tocmai cei care năzăluș și acționau în vederea nimicirii democrației socialiste, revenirii la democrația burgheză și instaurării dictaturii fasciste.

În „Salutul” adresat acum 37 de ani muncitorilor unguri Lenin scria că victoria revoluției socialiste este cu neputință fără „dictatura proletariului, puterea unei singure clase, forța organizării și disciplinei ei, puterea ei centralizată... Aici frazeologia despre „democrație” în general, despre „unitate” sau despre „unitatea democrației muncii” etc., etc. — frazeologie că-

tre care înclină atât de mult social-șovinismul și kautskismul filistinizați — această frazeologie nu va ajuta la nimic. Frazeologia aruncă doar praful în ochi, orbulește conștiința, întărește vechi obiceiurile, inerția, rușina capitalismului, a parlamentarismului, a democrației burgheze”. Lenin scria că opera de construcție socialistă poate fi condusă la victorie numai de clasa muncitoare numai de aceea din clasele asuprite care „va ști să suporte toate greutățile, vicisitudinile, încercările și marile sacrificii pe care istoria le impune în mod inevitabil celui ce rupe cu trecutul și-și crește cu curaj drumul spre un nou viitor — numai așa clasă în care oamenii cei mai buni sînt plini de ură și dispreț pentru tot ce e mic-burghez și filistin, pentru aceste înșușiri care sînt atît de înfrîntoare în rîndurile mic-burghezilor...”

Istoria ultimelor decenii, începînd de la evenimentele care au precedat ascensiunea la putere a hitlerismului și pînă la contrarevoluția din Ungaria, au arătat că nu de puține ori miscările fasciste din diferite țări au venit la putere sprînjindu-se pe stîmba mic-burgheză.

În continuare, vorbitorul a subliniat datorită comunistilor, a oamenilor muncii din țara noastră, de a trage învățămintele din evenimentele ce s-au desfășurat în ultimul timp în Ungaria.

Primul învățămînt este de a lupta pentru apărarea unității ideologice, a unității de voință și de acțiune a partidului și a clasei muncitoare, fără a permite ca mai mică sovăială în această privință, a muncii cu abnegație, devotament și pasiune pentru întărirea unității partidului nostru.

Trebule combatute cu hotărîre orice încercări ale disciplinei de partid. În această privință nu trebuie să existe nici o sovăială. În primul rînd însă se cere să se arate multă răbdare, grijă și perseverență în munca cu oamenii, să-i ajutăm tovarășește să-și înălțare lăsurile, să înțeleagă greșelile făcute. Exigența în respectarea disciplinei de partid, abnegația și combativitatea de care au dat dovadă comunistii în ilegalitate trebuie să caracterizeze permanent pe membrii partidului nostru.

Al doilea învățămînt constă în a înțeri neconștient legătura cu masele, a face ca fiecare organ și organizație de partid, fiecare membru de partid să împăurească masele politica partidului, să manifeste atenție și grijă față de cerințele și nevoile oamenilor muncii, să desfășoare o activitate sistematică de mobilizare a maselor la înfăptuirea sarcinilor construcției socialiste, la preîntîmpinarea și zădărnirea oricăror uneltiri ale dușmanilor orînduirii democrat-populare. Partidul nostru cheamă pe toți comunistii, pe toți oamenii muncii să întărească neconștient alianța clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare și rolul conducător al clasei muncitoare în această alianță, să dezvolte prietenia și colaborarea frățoasă între poporul român și toale naționalități. În fața fiecărui organ și grup de partid stă sarcina combatării necrutătoare a oricăror manifestări de naționalism și sovietism, a educării oamenilor muncii în spiritul patriotismului socialist și al internaționalismului proletar, al unității frățești cu popoarele tuturor țărilor socialiste, al solidarității și lupta oamenilor muncii din toată lumea pentru pace, democrație și socialism.

În continuare, tovarăşul Gh. Gheorghiu-Dej a subliniat că interesele vitale ale oamenilor muncii, ale poporului ce dezvoltarea continuă a democrației socialiste, întărirea continuă a puterii populare. Tocmai de aceea partidul nostru se situează ferm pe poziția atragerii tot mai largi a maselor de oameni ai muncii la conducerea activității de stat, stimulează prin toate mijloacele inițiativa lor creatoare. Partidul consideră drept una din principalele sale sarcini lichidarea fenomenelor de centralizare excesivă, înălțarea oricărei piedici în calea activizării politice a maselor.

Au fost luate și se iau măsuri pentru lărgirea continuă a democratismului profund al orînduirii noastre de stat. Nu putem însă accepta și nu vom accepta niciodată acea „liberalizare” care să dea dușmanilor oamenilor muncii libertatea de a lovi în cuceririle socialiste ale poporului. Forța și trînicia regimului democrat-popular izvorăsc din faptul că el înfrînșează o formă a dictaturii proletariului și îndeplinește funcțiile acesteia. Dictatura proletariului, miezul leninismului, e principala cucerire a oamenilor muncii din țările socialiste, chează și consecințele victorioase a socialismului. Nu e deci de mirare că dușmanii socialismului își îndreaptă atacurile îndeosebi în această direcție, căuțînd să submineze dictatura proletariului, rolul clasei muncitoare de forță conducătoare în stat. Tocmai aceasta ne impune însă sarcina întăririi continue a puterii muncitorilor și țăranilor, a orînduirii democrat-populare.

Vorbitorul a trecut apoi la analiza dării de seamă a comitetului regional de partid, prezentată de tov. Csopor Ludovic, prim-secretar al comitetului regional P.M.R. Tovarăşul Gh. Gheorghiu-Dej a relevat rezultatele valoroase obținute în activitatea ei de organizație de partid din Regiunea Autonomă Maghiară. Vorbitorul a arătat totodată că darea de seamă nu a acordat suficientă atenție folosirii din plin a posibilităților locale de satisfacere a nevoilor oamenilor muncii, de ridicare a nivelului lor de trai. Multe lucruri se pot realiza cu mijloace locale. Pot fi reparate străzile, se poate întîrește, în bune condiții spațiul locativ, se pot construi cămine culturale, locuințe, folosind desigur ajutorul statului, dar fără a aștepta ca totul — cărămida, cimentul — să vină „de sus”. Să ne

propunem nu realizarea de palate, ci a unor obiective care pot fi pe deplin înfăptuite cu mijloace locale, înăpăturirea unei acțiuni largi de folosire a resurselor locale pune însă în fața noastră sarcina de a dezvolta tot mai mult inițiativa organelor locale de partid și de stat, de a însuși masele interes pentru problemele obștești, a le stimula inițiativa.

În centrul preocupărilor partidului nostru se află problemele ridicării nivelului de trai al celor ce muncesc. Ocupîndu-se de aceste probleme, organele locale de partid trebuie să cunoască nevoile oamenilor muncii, să știe ce le frămîntă și să-și îndrepte eforturile spre a obține în fiecare lună noi rezultate, chiar modest, dar efective, în satisfacerea cerințelor maselor. Toate acestea vor trebui oglîndite în presa. Ziarele vor deveni cu atît mai atractive, cu cît vor înfățișa mai concret realizările noastre în îmbunătățirea lipsurilor existente în diferite domenii și la mobilizarea oamenilor muncii în vederea înlăturării acestora. O asemenea activitate a presei va contribui la întărirea legăturii organelor locale de partid cu masele.

Tovarăşul Gheorghe Gheorghiu-Dej s-a referit apoi la necesitatea combatării tendințelor de burocratism în activitatea de partid, a sedimentării. Nu poate fi îngăduit ca unii activisți să se rupă de masa membrilor de partid, a oamenilor muncii. În mijlocul maselor, punînd umărul alături de ele la ridicarea productivității muncii, la realizarea sarcinilor practice ale construcției socialiste — acolo este locul comunistilor, al activisților de partid. Va trebui să luăm măsuri practice pentru reducerea aparatului de partid și în același timp pentru întărirea continuă a legăturii partidului cu masele.

O orînduire socială trînică și profund democratică cum este regimul democrat-popular și care are o asemenea forță conducătoare cum este partidul nostru, care o conducere fermă și o linie clară, are în orice împrejurări sprijinul maselor celor mai largi. Aceasta a dovedit-o și perioada evenimentelor din Ungaria, care au prilejuit o impresionantă manifestare a unității poporului nostru muncitor în jurul partidului, a hotărîrii oamenilor muncii de toate naționalitățile de a sprijini înfăptuirea politicii partidului, de a consolida și dezvolta marile cuceriri revoluționare ale poporului. Clasa muncitoare, clasă condusă de oameni în regimul democrat-popular, a înțeles de la bun început că în Ungaria sînt primejdită cuceririle socialiste ale oamenilor muncii și a dat dovadă de o neșovăitoare coeziune și unitate de luptă în jurul partidului. Țărănimea muncitoare, alinnd de încercările grofilor unguri de a-și relua moșiile, și-a dat și mai bine seama că numai datorită puterii populare pămîntul în țara noastră aparține celor cîi muncesc. Intelectualitatea noastră, vînzînd adevăratul chip al contrarevoluției fasciste a luat poziție justă față de evenimentele din Ungaria. Organizațiile de partid trebuie să ducă o muncă politică permanentă în rîndurile muncitorilor, țăranilor muncitori, intelectuali, ajutîndu-l să înțeleagă just evenimentele internaționale și politica partidului nostru.

În continuare, vorbitorul s-a referit la problemele muncii în rîndurile tineretului. Masele largi ale tineretului sprijină cu entuziasm înfăptuirea politicii partidului, muncesc însuflețite de un puternic avînt pentru înfrîngerea patriei. Ar fi greșit însă să ne multumim cu rezultatele obținute, mai ales acum cînd pretutindeni, în toate țările, cercurile imperialiste agresive desfășoară o campanie furibundă pentru a influența tineretul, a-l distragă de la preocupările sale, a-l dezorienta. Este necesar să asigurăm o conducere și îndrumare permanentă a organizațiilor U.T.M., să găsim cele mai potrivite metode de muncă în rîndurile tineretului.

O mare însemnătate are în această privință îmbunătățirea învățămîntului superior. Multe depînd ac de corpul profesoral. Statul democrat-popular, statul muncitorilor și țăranilor prețuiește munca patriotică a corpului profesoral; el este însă pe deplin îndreptățit să ceară tuturor profesorilor să dea dovadă de o înaltă conștiință cetățenească în îndeplinirea sarcinii ce le-a fost încredințată de popor. Nu putem admite ca unii profesori să considere că și-au îndeplinit datoria după ce și-au finit lecția în fața studenților. Munca de educare a tineretului, de cultivare a patriotismului tinerii generații, a dragostei și devotamentului față de orînduirea democrat-populară, de combatere a oricăror încercări ale disciplinei constituie o îndatorire fundamentală a profesorilor.

Referîndu-se la compoziția socială a studenților, vorbitorul a arătat că este necesar să reflecte compoziția socială a țării. Să se stimuleze intrarea în facultăți a fiilor de muncitori și țărani muncitori sîrguincioși la studiu, să se creeze condiții pentru ca tinerii muncitori din fabrici și uzine să intre în școli superioare.

În încheiere, vorbitorul și-a exprimat speranța că hotărîrile conferinței vor contribui la obținerea de noi succese ale oamenilor muncii din Regiunea Autonomă Maghiară în lupta pentru dezvoltarea economică a regiunii și ridicarea nivelului de trai al populației.

Cuvîntarea tovarăşului Gh. Gheorghiu-Dej a fost ascultată cu profundă atenție de delegații la conferință, fiind adeseori întreruptă de aplauzele puternice ale acestora. La sfîrșitul cuvîntării, delegații au manifestat îndelung, cu căldură, pentru partid, pentru Comitetul său Central în frunte cu tovarăşul Gheorghe Gheorghiu-Dej.

NOTE DE LECTOR Un tablou zguduitoare al dezumanizării burgheze

Dacă ar trebui să mărturisim ce ne-a izbit de la început în romanul lui Soare, am spune că, înainte de orice, ceea ce ni s-a părut scris de o prozator, dacă nu vîrșim, totuși de o comentarii în plus, nici un eufemism — o proză seacă, de mare concentrare, fără imagistică de metafore, fără eruditism. Dacă ar trebui să găsim acestui roman înrudit în proza noastră ne-am gândi la „Enigma Otiliei” — și anume, nu la epica acesteia, ci la portretizarea ei. Aici nu vrem însă să facem o cronică literară, ci numai să saluăm o veritabilă nomenclatură — spunem ceva despre fauna cărții — marea burgheză evrească din Galați de la începutul acestui secol.

E vorba de familia Calaf — tata mama, copiii, apoi nepoți, veri, cumnați, cuscri, nurori, gineri. Cadrul e constituit de o fabrică de luminări și săpun, o casă cu magazine și curte și pușin, de către Karlsbad. Istoriile familiilor (ca și cele ale indivizilor) au apogeei și decadențe. Personajele sînt, aproape toate, negative — în sensul cel mai larg al cuvîntului, în felegînd prin aceasta și pe cele conștiente meschine și pe cele neputincioase. Avem de-a face cu o demasca-re a hidoseniei burgheze, fără drept de apel.

Cu puțin grotesc, familia ar fi devenit un panopticon. Autoarea s-a jertit de panopticon, dar nu a făcut asta acordînd vreunei personaj ficțional umanizări ca dragostea de pădure, de țară, de dragii de lux etc. Umanitatea vine în conflict direct cu viața familiei de burghezii Calaf. Familia Calaf face parte dintr-o anumită castă socială ca însăși ea — în mic — o asemenea castă. Șeful familiei, cu drept de viață și de moarte asupra tuturor membrilor ei, e bătrînul Emil Calaf. Nevasta lui tremură și se înecă doar vînzîndu-l, Laura, fiica mai mare, se lasă exploatăta la singe. Jean, unul din fii cîi, se bilbiează după bătrînu l în treabă ceva, ficele îl ascultă cu șifin-fenie, se închină în fața lui. Anotul cel mai mare din frați, moare de fitizie. Eugen devine bețiv pentru că a fost trimis la Chemnitz ca să devină inginer, iar lui nu-i place politehnica și, neavînd putere să se opună, bea banii trimiși pentru studii, iar cîna e descooperit se sinucide. Lotte, fiica cea mai mică, o frumusețe blondă înnebuneste obsedată sexual. Familia Calaf, această familie robustă, cu fabrică și „nume” în lumea Galaților, e atînsă de o degenerescență congenitală deoarece casta nu îngăduie decît anume relații, mai ales anume căsătorii; se fac chiar căsătorii în familie cu urmări dezastruoase în generațiile următoare.

În haosul social înconjurător — cum îl apare familia orașul Galați — Calafii n-au decît o busolă — pe bătrînu Emil Calaf, iar el? Domnu Calaf trebuie să-și păstreze și să-și dezvolte fabrica, iar acest mobil îl impune anumite obligații, un sistem rigid, inuman, inembrabil de obligații. În legătură cu mersul pe stradă, cu linia hainelor, cu alegerea expresiilor cu ceremoniozitate matematică, și cu cele funefare ale copiilor lui, Dinsul nu renunță la plăcerile proprii pentru a aduna aur, ca Grandet. Acest zgîrcit modern se îmbracă bine, face nunți frumoase, dă zestre mare fiicelor. Pa-siunea sa pentru bani, pentru mărirea fabricii, pentru zdrobirea concurenței,

*) Familia Calaf — roman — E.S.P.L.A. 1956.

C. BACIU

Cu prilejul „Decadei cărții” în Editura de Stat pentru literatură politică au apărut:

GH. GEORGESCU-BUZAU — N. Bălcescu
256 pag. 5,10 lei.
S. ȘTIRBU — Răscoala din 1821 și legăturile ei cu evenimentele internaționale.
488 pag. 17,30 lei
MIHAIL CERNEA — Filozofia marxistă — materialismul dialectic și istoric (Colecția „Probleme de bază ale teoriei marxist-leniniste”).
76 pag. 1,15 lei
A. ȘIȘKIN — Bazele moralei comuniste.
420 pag. 7,25 lei

Spectacolul Ansamblului artistic bulgar „V. Maikovski” la Teatrul Armatei

Bun venit, soli ai marelui popor chinez!

(Urmare din pag. 1-a)

fesoară la Institutul de aviație din Pekin, Cen Ian-ju, deputat în Adunarea Reprezentanților Populari din întreaga China, director adjunct al Institutului pentru studierea creației teatrale din China, cunoscut artist de la Opera din Pekin, Cijao Tinfu, deputat în Adunarea Reprezentanților Populari din întreaga China, director adjunct al centralei electrice „Fenman”, frunța în industrie, Lun-wei membru al Comitetului permanent al Adunării Reprezentanților Populari din întreaga China, vicepreședinte al Comitetului de Stat al Apărării, membru al Comitetului permanent al C.C.P.P., vicepreședinte al Comitetului revoluționar al Gomindanului, Han Cijao-e, deputat în Adunarea Reprezentanților Populari din întreaga China, membru al C.C. al Ligii Democratice Chineză, membru al C.C. al Partidului democratic muncitoresc-tărănesc din China, vicepreședinte al Comitetului Popular din provincia Senei, Ian Izi-iao, deputat în Adunarea Reprezentanților Populari din întreaga China, membru în Comi-

tețul permanent al Asociației pentru promovarea democrației în China, profesor al Institutului politic-juridic din Pekin, membrul delegației și Liu Guan-ii, secretarul general al delegației. La ora 18 trenul oficial sosește în gara Băneasa, împodobită sărbătorose. Parlamentarii chinezi sînt întâmpinați de tovarășii acad. Mihail Sadoveanu, Gheorghe Apostol, Miron Constantinescu, Alexandru Moghioros Simion Bughici, Mihai Mujić, A. Breitenhofer, Constanta Crăciun, Pavel Daju, Fl. Danăilache, Th. Iordăchescu, I. Pas, B. Solomon, Ing. A. Vlăduț, Ion Dumitru, Gogu Rădulescu, Al. Sencovici, Gh. Vasiliu, general locotenent I. Tutoveanu, T. Rudenco, acad. Șt. S. Nicolau, acad. V. Mirza, Gh. Vlăduț, Sanda Ranghet, Al. Buican, oameni ai științei și artiști, membri ai Comitetului executiv al Sfatului Popular al Capitalei, numeroși reprezentanți ai locuitorilor Bucureștilor. Conducătorii partidului și statului nostru, schimbă calde stringeri de mîini cu oaspeții. Un grup de pionieri înconjoară pe parlamentarii chinezi și le oferă buchete de flori.

Salutul acad. Mihail Sadoveanu

Salutându-l pe oaspeții acad. Mihail Sadoveanu, vicepreședinte al Prezidiului Marii Adunări Naționale a spus: Vă rog să-mi permiteți ca, în numele Prezidiului Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Romine și al întregului popor român, să exprim bucuria pe care o trezește în inimile noastre soseala dv. în Capitala R.P.R. și să vă urez din toată inima: bine ați venit!

Poporul nostru salută cu deosebită bucurie în persoana dvs. pe solii marelui popor frate chinez, purtători ai unor milenare tradiții de cultură care, sub conducerea înțeleaptă a Partidului Comunist Chinez, după o luptă îndelungată și eroică, a răsturnat dominația feudală și imperialistă, a învins feudalismul și capitalismul birocratic și a desăvîrșit revoluția burghez-democratică și a creat Republica Populară Chineză.

Marele și puternic stat democratic-popular al Chinei, bazat pe alianța dintre muncitori și țărani, sub conducerea clasei muncitoare, a strîns laolaltă toate forțele patriotice în Frontul unit democratic-popular, în lupta pentru construirea socialismului.

Victoriile hotărîtoare obținute de vrednicul popor chinez în construcția socialistă, importante succese pe care le-a dobîndit pe drumul transformării patriei sale într-o mare putere indus-

triată, trezesc în inimile oamenilor muncii din țara noastră sentimente de înaltă prețuire.

Oamenii muncii din republica noastră prețuiesc, de asemenea, aportul pe care marea China Populară, alături de celelalte țări socialiste și iubitoare de pace, îl aduce la cauza meninării și întăririi păcii în Asia și în lumea întreagă, a conviețuirii pașnice între popoare.

Considerăm că împlinirea cu dv. este o nouă și importantă contribuție la întărirea relațiilor de prietenie dintre popoarele noastre, că această prietenie duce la o colaborare și mai strînsă în toate domeniile de activitate și, prin aceasta, popoarele noastre vor spori aportul lor la nobila cauză a păcii.

Vă asigur, oaspeți dragi, că împreună cu întregul nostru popor, vom face tot ce ne stă în putință, pentru ca dv. să vă simțiți cît mai bine în țara noastră, și sintem convinși că vizita dv. vă va da prilejul să cunoașteți și mai bine sentimentele adînci de prietenie pe care poporul nostru le nutrește pentru marea sa prieten și frate — poporul chinez.

Asistența ovaționează pentru marea Republică Populară Chineză, pentru prietenia dintre marea popor chinez și poporul român.

Cuvîntul rostit de tov. Pin Cijen

În numele delegațiilor Adunării Reprezentanților Populari din întreaga China și a Comitetului Popular din Pekin a luat cuvîntul Pin Cijen, care a spus: Delegațiile Adunării Reprezentanților Populari din întreaga China și a Comitetului Popular al orașului Pekin sosește cu deosebită plăcere în București, capitala frumoasă dv. țării. Permi-

teți-mi ca în numele delegațiilor noastre și al întregului popor chinez să vă transmit dv. și prin dv. întregului popor român un salut cordial și deosebită noastră prețuire și să vă mulțumesc pentru primirea deosebit de cordială pe care ne-ați făcut-o. Între Republica Populară Chineză și Republica Populară Romine s-au stabilit legături multi-

Lucrează în anul 1957

Industria materialelor de construcții din țara noastră și-a îndeplinit la 30 decembrie sarcinile de plan pe anul 1956, la producția globală.

Succesul obținut de muncitorii și tehnicienii din această ramură a economiei naționale se datorează în bună parte faptului că în țara noastră există bogate resurse de materii prime care au permis dezvoltarea acestei ramuri industriale.

În fruntea sectoarelor care și-au îndeplinit încă de la începutul lunii decembrie planul anual se găsește unitățile din industria ceramică, întreprinderile de prefabricate și piatră de construcție, geamuri și materiale izolatoare. În sectorul fierii fabricii „Cimentul Păcii” din Medgidia și „Ideal” Cernavodă au dat peste plan anulul mii de tone de ciment.

(Agerpres)

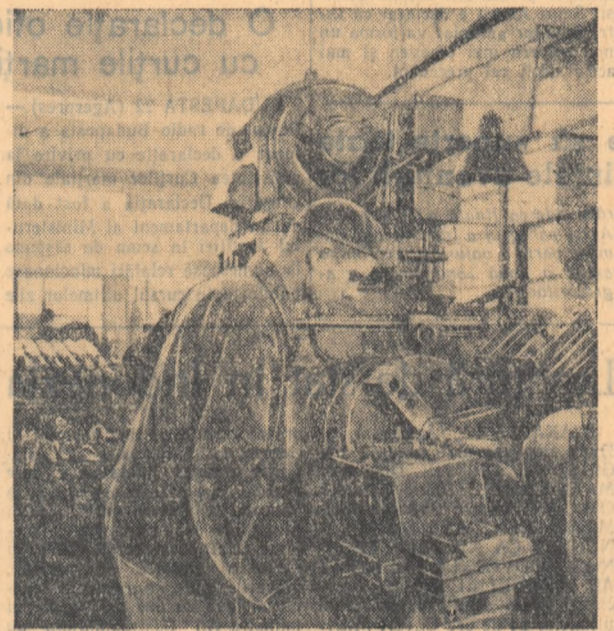
MĂSURI

în vederea transportului pe C. F. R. cu prilejul sărbătorilor de iarnă

Ministerul Căilor Ferate a luat o serie de măsuri menite să satisfacă sporul de trafic în transportul de călători, prilejul de sărbătorile de iarnă. Numărul vagoanelor în garniturile trenurilor de călători care sînt în circulație a fost simțitor sporit. Pe lângă această măsură la Centrul tehnic de formare a trenurilor au fost pregătite garnituri de trenuri suplimentare, care vor fi puse în circulație potrivit necesităților de transport.

O comisie de tehnicieni din Ministerul Căilor Ferate va direcția acestor trenuri în zilele și pe distanțele necesare.

(Agerpres)

În sectorul sculării a uzinelor „Vasile Tudose” din Colibaș regiunea Pitești a luat ființă atelierul de prototipuri conceput și realizat de Ing. Koltarevski Anton împreună cu Ing. Ion Chiriță. Sub conducerea Ing. Anton Koltarevski se execută diverse tipuri noi de mașini automate și diverse agregate aplicabile pe mașini universale. În fotografie: Utemistul Gheorghe Radu reușește prin aplicarea metodei Colesov să-și depășească norma în medie cu 100 la sută.

O cuvîntare a tov. E. Kardelj în Scupșcina R. P. F. I.

BELGRAD (Agerpres). — De curînd vicepreședintele Vecei Executive Federative, Edvard Kardelj, lînd cuvîntul în Scupșcina Populară Federativă a R.P.F. Iugoslavia, a scos în evidență aspectele politice ale planurilor economice iugoslave și s-a ocupat de recentele evenimente din Ungaria.

Tov. E. Kardelj a declarat că dezvoltarea sistemului politic și program socialist în relațiile dintre popoare sînt unor urzite în cursul discuțiilor planurilor economice în Iugoslavia. El a declarat că dacă s-ar continua cu această greșală, ea ar putea avea urmări extrem de dăunătoare.

Kardelj a declarat că criza intervenită în socialismul ungar a fost provocată de absența oricărei democrații. El a adăugat că evenimentele din Ungaria sînt o tragedie a mișcării socialiste contemporane.

Kardelj a declarat că este „o gravă eroare antimarxistă” să credem că un partid, numai pentru că se numește el însuși comunist, asigură caracterul progresist și democratic al conducerii sale. El a adăugat că acest lucru s-a dovedit limpede în Ungaria, unde a continuat ani de-a rîndul politica gospodărică a unei clici împotriva voinței maselor muncitoare. După părerea lui Kardelj, lucrul cel mai important nu este cine a folosit această indignare a clasei muncitoare și care sînt lozincile pe care le-a urmat clasa muncitoare atunci cînd s-a ridicat spontan împotriva unei situații care devenise intolerabilă. Mai important este să se sublinieze că un sistem politic a devenit sub aspectul socialismului, o frînă în dezvoltarea socialistă.

Kardelj a spus în continuare că într-o țară cu o structură socială internă complexă pot fi introduse restricții politice revoluționare trecătoare, dar ele nu trebuie să limiteze libertatea de mișcare a forțelor sociale socialiste. Pentru că în caz contrar ele se transformă într-un despotism birocratic. În problema rolului pe care-l are statul socialist în opera de construire a orînduirii socialiste, Kardelj a declarat că recurgerea la o afirmare mereu mai puternică a statului în relațiile economice și sociale ale unei țări socialiste nu poate în nici un caz să asigure libertate deplină forțelor socialiste. Nu se poate vorbi de un sistem socialist construit, cu altă mai puțin despre comunism — a afirmat Kardelj în continuare — alt timp cît statul, ca o armă a puterii, este factorul principal în relațiile economice și dezvoltarea societății.

El a emis părerea că în cele din urmă, socialismul trebuie să se dezvolte datorită propriului său impuls intern pentru a se întări și a se apăra el însuși cu ajutorul stabilității și forței interne a relațiilor social-economice, cu ajutorul unei mari productivități și cu ajutorul înflăcărate conștiențe a maselor largi.

În discursul său, Kardelj a afirmat în repetate rînduri că problema capitală a Ungariei de astăzi constă în necesitatea unor schimbări fundamentale în sistemul politic — lucru pe care anumite partide comuniste îl negă în mod categoric — și nu a unei schimbări a oamenilor și îndreptării greșelilor. Totodată, el a declarat că atunci cînd vorbește despre sistem politic, el nu are în vedere nici socialismul și nici sistemul sovietic leninist, care a fost creat în așa fel, încît masele să poată influența politica statului și partidului, el are în vedere anumite forme și metode politice care, după părerea lui, separă masele muncitoare socialiste de influența directă asupra guvernului.

Kardelj a amintit două aprecieri asupra revoltei armate din Ungaria, care sînt auzite acum cît se poate de des în mișcarea socialistă și care sînt, după el, în aceeași măsură greșite. Unul spun că este vorba de o contrarevoluție organizată în prealabil, și că greșelile ultimei conduceri au determinat și o parte a maselor să treacă la contrarevoluție. Alții spun că este vorba de o revoluție pentru libertate și independență națională. În ultimă analiză, el înțelege prin libertate sistemul de mai multe partide al democrației burgheze clasice și prin independență — revenirea pe vechile poziții ale naționalismului ungar. Concluzia primei aprecieri este că contrarevoluția trebuie înăbușită anumite greșeli din trecut trebuie îndreptate și problema va fi rezolvată.

Vorbitorul afirmă că clasa muncitoare maghiară a acționat spontan, în mod socialist și nu mai socialist; în ce privește concepțiile asupra sistemului de stat, democrației și relațiilor dintre partidele politice, clasa muncitoare a fost într-o mare măsură sub influența frazeologiei liberale abstracte a micilor burghezi. În același timp, a declarat Kardelj, ea a apărut cu fermitate proprietatea socială asupra mijloacelor de producție.

Kardelj consideră că ar fi greu de spus astăzi dacă, în cursul unei noi lupte pentru putere, clasa muncitoare ar fi reușit să-și mențină pozițiile în fabrici, — iar un nou sistem de mai multe partide introdus în Ungaria ar veni repede în conflict cu consiliile muncitorești, așa cum s-a întâmplat în prezent la orice încercare de a reinstaura „vechii monopol al unui partid birocratic”. În orice caz, clasa muncitoare ar fi trebuit să singereze mult mai mult, să cunoască multe dezamăgiri în lupta pentru un nou sistem social, democratic. Cu toate acestea, nu era exclusă nici posibilitatea unei grave înfrîngerii a clasei muncitoare și a socialismului și prin aceasta și transformarea Ungariei într-un obiect al unui conflict internațional deosebit de periculos.

În ce privește poziția față de ajutorul acordat poporului ungar de către armata sovietică, Kar-

delj a declarat că în principiu Iugoslavia este împotriva intervenției străine în treburile interne ale altor țări, indiferent de punctul de plecare, adăugînd că el consideră „intervenția” sovietică din Ungaria ca un „rău mic”, cu condiția să pună capăt vărsării de sînge, însă să permită stabilirea unui guvern și a unei politici care „să poată unea toate forțele socialiste pe baza unui sistem politic modificat”, bazat pe consiliile muncitorești și alte organisme similare.

Kardelj a spus că în prezent unii, în numele internaționalismului proletar reproșează Iugoslavia de a nu fi acordat un sprijin total „intervenției” sovietice, alții, în numele principiului neamestecului în treburile interne ale altor țări, al democrației, reproșează Iugoslavia de a nu fi categoric împotriva acesteia.

E. Kardelj a spus că, după părerea lui personală, rolul principal cu prilejul „intervenției” sovietice în Ungaria l-a jucat nu problema socialismului, ci echilibrul de forțe în relațiile internaționale. El a spus că orice observator cît de cît realist trebuia să ajungă la concluzia că în actuala situație internațională se va ajunge inevitabil la intervenția sovietică în momentul în care dezvoltarea evenimentelor din Ungaria ar fi început să creeze condiții pentru intervenția din altă parte, adică lucrurile ar ajunge pînă la crearea în Ungaria a unor baze politice occidentale. O asemenea situație ar încălca puternic actualul raport de forțe în Europa și ar provoca o excepțional de puternică tulburare a echilibrului și ar aduce chiar o amenințare la adresa păcii în Europa. Diferite „Europe libere” și alte instituții asemănătoare și chiar capetele naționale infierbîntate din Ungaria confirmă în mod deosebit aceste temeri.

Arătînd că, după părerea lui, cea mai mare umire în recentele evenimente din Ungaria o provoacă trica comunistilor de consiliile muncitorești, Kardelj a spus că Lenin, la timpul său, a avut curajul să lanseze lozincă „Toată puterea sovietelor!”, deși bolșevicii nu aveau majoritatea în soviete.

În Ungaria, a spus el, nimeni nu a avut curajul să prezinte o astfel de cerere, nici chiar consiliile muncitorești. După părerea lui Kardelj, acestea „probabil s-ar fi vindecat curînd de influențele străine anti-socialiste” dacă ar fi trebuit să preia răspunderea principiilor pentru conducere. Cu toate acestea, comuniștii din Ungaria nu priveșc în felul acesta consiliile muncitorești, ci le cer să se ocupe numai de reluarea producției.

Vorbind apoi despre laudele pe care unii le-au adus evenimentelor din Ungaria, potrivit cărora tot ceea ce a făcut parădă de libertate și democrație ar fi fost progresist și folositor, Kardelj a declarat că printre intelectualii unguri, care luptau în numele unui liberalism abstract și gol, nu s-a găsit nimeni care să fi spus masei că libertatea și democrația sînt imposibile dacă ele nu se sprijină pe un anumit raport al

forțelor sociale, pe o anumită structură socială, iar în acțiunea revoluționară pe o anumită forță socială reală. Acești intelectuali au dezonțat deseori clasa muncitoare și nu au fost capabili să propună altceva în locul regimului lui Rakosi, dect reinvierea vechiului mecanism politic burghez.

Tragedia revoluției ungare, a declarat Kardelj în continuare, constă în faptul că aceste elemente înguste din punct de vedere ideologic au devenit conducători ei politici.

Referindu-se la procesul construirii socialismului, E. Kardelj a spus că în acest proces acțiunea fel de fel de forțe sociale începe cu rămășițele trecutului și pînă la creșterea treacătoare noi, cum este, de exemplu, birocratismul. Înțelegerea procesului dezvoltării socialiste exclusiv prin prisma punctului de plecare al revoluției socialiste, adică prin conflictul dintre proletariat și burghezie, este, după părerea lui Kardelj, „absurdă din punct de vedere ideologic și reacționară din punct de vedere politic”.

Vorbînd despre problema rămășițelor burghezei doborîte, Kardelj a declarat că după 10 ani de dezvoltare a socialismului într-o țară sau alta, aceste rămășițe „trebuie să reprezinte sub raport politic un factor puțin important”.

Mecanismul statului în perioada de trecere de la naștere și altor factori în care se canalizează în formă nouă forțele care se împotrivesc progresului socialismului, cum este, mai ales, birocratismul. După concepția vorbitorului, acești factori sînt mult mai importanți decît acțiunea clasei exploatare doborîte. Kardelj a adăugat: Nu trebuie să uităm că contrarevoluția franceză nu a învins datorită propriilor sale forțe interne, ci abia după ce teroarea iacobină a ajuns în contradicție deplină cu adevăratele necesități și posibilități ale dezvoltării sociale din Franța.

În legătură cu eforturile comuniștilor unguri de a reorganiza partidul, Kardelj consideră că, în loc de a face „încercări infructuoase” în ce privește restaurarea partidului comunist și a altor partide politice, forțele progresive socialiste din Ungaria ar fi trebuit, de fapt, în zilele revoluționare, să lupte pentru victoria „principiului democrației neînclinate”, prin crearea unor consilii muncitorești unice și a unor comune care să se bucure de auto-conducere, ca principială bază a noii puteri socialiste.

În alt loc al cuvîntării sale, vorbitorul s-a referit la „dezideratul că puterea trebuie dată nu partidelor (alte, nu unui partid, nu mai multor partide), ci unui anumit organism al cărui stilp ar fi consiliile muncitorești și comunele de auto-conducere”. El condiționează justificarea politicii guvernului ungar revoluționar muncitoresc-tărănesc de adoptarea acestei căi de așezare a raporturilor sociale și politice din Ungaria.

(Continuare în pag. 4-a)

Cui folosește aceasta?

In legătură cu cuvîntarea rostită de tov. E. Kardelj la sesiunea Scupșcinei Populare Federative a R. P. F. Iugoslavia

În ultimele săptămîni s-a desfășurat în întreaga lume o luptă dintre cele mai înverșunate între ideologia burgheză reacționară și comunism. Forțele negre ale reacțiunii încearcă să folosească evenimentele din Ungaria pentru a desfășura o nouă campanie împotriva comunismului, a colomniia mișcarea comunistă, a semăna discordie în rîndurile ei, a influența elementele instabile, șovăelnice, care la timpul lor s-au alăturat acestei mișcări, pentru a aprinde din nou „războiul rece”, a otrăvi relațiile dintre popoare cu spiritul urii și vrăjbei.

Cel care se declară adept al comunismului nu poate înțelege, ocupa o „poziție de mijloc”. Asemenea încercări nu pot însemna de fapt decât conștientă mai mari sau mai mici fosece ideologice reacțiunii. Aceasta este logica implacabilă a luptei de clasă.

Acest adevăr este ilustrat în mod grăitor de recente și ample cuvîntare rostită la sesiunea Scupșcinei Populare Federative a R.P.F. Iugoslavia de către tov. E. Kardelj, unul din conducătorii Ununii Comunistilor din Iugoslavia. În cuvîntarea sa, consacrată în cea mai mare parte evenimentelor din Ungaria, el a înțeles că se situează pe o oarecare „a treia linie”, dar de fapt nu a făcut decît să dovedească că o astfel de linie nu poate să existe.

În cuvîntarea sa E. Kardelj a afirmat cu deplină temei că nu trebuie să albe loc reinvierea vechii Ungarii burgheze. În acest caz, spune el, „lucrurile ar ajunge pînă la crearea în Ungaria a unor baze politice occidentale. O asemenea situație ar încălca puternic actualul raport de forțe în Europa și ar provoca o excepțional de puternică tulburare a echilibrului și ar apărea chiar o a-

menințare la adresa păcii în Europa”. (O asemenea Ungarie, să o spunem deschis, ar prezenta revendicări revanșarde și fală de Iugoslavia).

Dar oricît de paradoxal ar părea, vorbitorului nu-i convine nici consolidarea orînduirii democrat-populare în Ungaria. E. Kardelj protestează împotriva concluziei că „contrarevoluția trebuie înăbușită, anumite greșeli din trecut trebuie îndreptate și problema va fi rezolvată”. El consideră că problema nu constă nicidecum în a îndrepta gravile greșeli politice ale conducerii Răkosi-Gerő și în a lichida urmările acestor greșeli. După părerea lui Kardelj, trebuie încluzit „sistemul politic” care s-a format timp de 10 ani în Ungaria. El repetă acest lucru de cîteva ori: „Este vorba de necesitatea unor schimbări fundamentale în sistemul politic”, „era necesară schimbarea sistemului politic” etc.

Ungaria trebuia să urmeze aproximativ calea care a fost elaborată din punct de vedere teoretic și care se înfăptuiește practic în Iugoslavia — aceasta este concluzia pe care o sugerează declaratiilor săi, atunci cînd declară de pildă: „În loc de a face încercări infructuoase (?) în ce privește restaurarea partidului comunist și a altor partide politice, forțele progresive socialiste din Ungaria ar fi trebuit de fapt, în zilele revoluționare, să lupte pentru victoria principiului democrației neînclinate” (?) prin crearea unor consilii muncitorești unice și a unor comune care să se bucure de auto-conducere, ca principială bază a noii puteri socialiste”.

În ce atmosferă politică a fost făcută această declarație a lui E. Kardelj și ce semnificație poate avea ea? Este știut că în prezent, guvernul revoluționar muncitoresc-tărănesc ungar rezolvă sarcini dintre cele mai impor-

tante pentru a asigura dezvoltarea țării pe calea socialistă. Guvernul János Kádár caută să lichideze contrarevoluția, ce căpătase o mare amploare în zilele guvernului Imre Nagy, care a tolerat dezamăgiri forțelor reacțiunii. Guvernul ungar revoluționar muncitoresc-tărănesc încluză cu hotărîre greșelile conducerii anterioare a lui Răkosi-Gerő. El și-a pus ca obiectiv să întărească orînduirea democrat-populară, să apere cuceririle socialiste ale oamenilor muncii din Ungaria, să ridice nivelul de trai al populației pe baza avîntului economic țării.

În aceste condiții amestecul lui E. Kardelj în treburile interne ale Ungariei nu poate fi considerat altfel decît o tendință de a frîna înfăptuirea programului guvernului ungar revoluționar muncitoresc-tărănesc. Fie că E. Kardelj o vrea sau nu, a acest amestec ajută forțele reacționare din Ungaria.

În lupta pentru consolidarea orînduirii democrat-populare, în rezolvarea sarcinilor construirii socialismului, un rol urias revine Partidului Socialist Muncitoresc Ungar. Partidul celor ce muncesc din Ungaria a fost dezorganizat și sleit de puteri de greșelile lui Răkosi-Gerő și de activitatea științistă a lui Imre Nagy. Teroarea contrarevoluționară care s-a dezlănțuit în zilele activității guvernului Imre Nagy a dus la ni micirea multora dintre cei mai buni comunisti ai Ungariei, mulțora dintre cei mai buni fii ai clasei muncitoare ungare. Acum, clasa muncitoare ungară depune eforturi pentru a-și fărîni din nou partidul care exprimă și apără cu consecvență aspirațiile și interesele sale fundamentale. Refacerea partidului marxist-leninist în Ungaria umește de bucurie pe comuniștii din toate țările. Or,

E. Kardelj încearcă să-l convinză pe comuniștii unguri că lupta pentru refacerea partidului ar constitui „eforturi sterile”. Este o poziție cît puțin stranie pentru un marxist!

Este posibil oare ca pentru cineva care se consideră marxist să nu fie limpede că de fapt „schimbarea fundamentală a sistemului politic” în Ungaria ar însemna inevitabil restaurarea capitalismului în țară?

Analizînd încercările de restaurare a capitalismului în Rusia revoluționară, Lenin spunea: „O știm în numai din experiența Revoluției din Octombrie, o știm din experiența regiunilor periferice, din experiența diferitelor părți care au făcut parte din fostul Imperiu rus și în care Puterea sovietică a fost înlocuită prin reprezentanții altei puteri”. Să ne reamintim de comitetul democratic de la Samara! Toți adevărații vaneau cu lozincă egalității, a libertății, a Adunării constituante și nu odată, ci de repetate ori s-au dovedit a fi o simplă treaptă, o simplă punte de trecere spre puterea alb-gardistă” (Lenin, Opere, vol. 32, pag. 175).

Acum există amatori „de a uita” experiența luptei de o jumătate de veac pentru socialism în țara noastră. Experiența istorică însă nu poate fi lichidată de dragul utății, sau utății scheme asociate. Istoria nu poate fi stearsă dintr-o trăsătură de condei, ca o greșală gramaticală a o dicționar, legile obiective ale luptei de clasă nu pot fi anulate!

Ignorînd aceste legi, Kardelj a declarat: „În recentele evenimente din Ungaria cea mai mare umire o provoacă trica (?) comunistilor de consiliile muncitorești. La timpul său, Lenin a avut curajul să lanseze lozincă „Toată puterea sovietelor!”, deși

bolșevicii nu aveau majoritatea în soviete”.

Dar E. Kardelj „uită” că Lenin a avut curajul să retragă această lozincă în zilele din Iulie 1917 cînd, în toiul luptei, menșevicii și socialistii revoluționari care se aculșeau în soviete, au trecut de partea dușmanilor clasei muncitoare. E. Kardelj „a uitat” și faptul că Lenin nu a săvîșit să ia atitudine cu toată hotărîrea împotriva răscălnărilor de la Kronstadt care spuneau „sîntem pentru soviete, dar fără comunisti”.

În cursul răscoalii de la Kronstadt Lenin a arătat că atunci s-a manifestat stihia mic burgheză, anarhică, și că această stare de spirit „s-a făcut simțită în rîndurile proletariatului pe o scară largă” (Opere, vol. 32, pag. 174). Lenin a calificat toate aceste stări de spirit — deși ele s-au resimțit și în rîndurile clasei muncitoare — drept contrarevoluție mic burgheză îndreptată împotriva dictaturii proletariatului. Trăcarea politice de la bolșevici în mîinile unui conglomerat nedefinit sau în mîinile unei alianțe de elemente pestrițe, parcă „ceva mai de dreptă” decît bolșevicii sau poate chiar „mai de stînga” decît ei, ar însemna victoria contrarevoluției, a spus Lenin.

Cît privește consiliile muncitorești din Ungaria, trebuie să se facă deosebirea între consiliile muncitorești care au luat ființă în întreprinderi și așa-zisele „consilii teritoriale”, care sînt de fapt impostore. Consiliile muncitorești din întreprinderi sînt astăzi, și vor fi în viitor, în condițiile Ungariei, organisme menite să contribuie la rezolvarea sarcinilor legale de ridicarea producției socialiste. Cu totul altă poveste eint așa-zisele „consilii muncitorești teritoriale”, dizolvate de guvernul revoluționar muncitoresc-tărănesc ungar. După cum se știe, în aceste „consilii” s-au cubirît multe elemente hystice și alte elemente contrarevoluționare care și-au propus să înșele clasa muncitoare din Ungaria, să opună aceste „consilii” organelor puterii populare. Desigur că în „consiliile teritoriale” au existat și muncitori înșelați, dar aceasta nu schimbă esența de

clasă a acestor organe. Contrarevoluția a căutat să folosească în scopuri proprii așa-zisele „consilii teritoriale”. Așa dar, în fond se repetă aceeași tactică de care au încercat să profite forțele contrarevoluționare în Rusia sovietică în perioada răscoalii de la Kronstadt, cînd au formulat lozincă „Pentru soviete, fără comunisti”.

Poate că se vor găsi oameni care vor spune că situația s-a schimbat în așa măsură încît legile obiective ale luptei de clasă, care acționau imuabil pe vremea lui Lenin, nu ar mai fi valabile în prezent. Dar ce-i de făcut cu astfel de „inovatori” care consideră imuabil numai abecedarul revizionismului și nu înțeleg că abecedarul acestor formule revizioniste răsulește!

În cuvîntarea sa E. Kardelj face următoarea declarație destul de importantă despre lupta de clasă: „Înțelegerea procesului dezvoltării socialiste exclusiv prin prisma punctului de plecare al revoluției socialiste, adică prin conflictul dintre proletariat și burghezie este absurdă din punct de vedere ideologic (!) și reacționară din punct de vedere politic (!)”. Nu, tovarășe Kardelj, alt timp cît există în lume exploatare și exploatații, altă timp cît există capitalismul, care dețin puterea în mîinile lor, și clasa muncitoare, punctul de plecare în analiza evenimentelor istorice și în constituirea conflictului dintre burghezie și proletariat, nu odată revizionismul și nu înțelegerea de mîinile clasei muncitoare această busolă marxistă care permite să se aprecieze just direcția în care se dezvoltă evenimentele.

Străduindu-se să înșele clasa muncitoare să folosească această busolă, Lenin declara: „Nu, în politică nu importă altă cîine apărînd în mod direct anumite concepții. Ceea ce importă este de a ști cui folosește aceste concepții, aceste propuneri, aceste măsuri” (Opere, vol. 19, pag. 33, ed. rusă). Dar iată că E. Kardelj susține ceea cu totul opus: „În această chestiune lucrul cel mai important nu este cine a folosit aceste și care sînt lozincile pe care le-a urmat clasa muncitoa-

re...” Iată unde duce neantarea la analiza evenimentelor de pe poziții de clasă, ignorarea conflictului dintre proletariat și burghezie!

Desigur că dacă „nu este altă de importanță” care sînt lozincile urmate de o parte din oamenii muncii și cine folosește această parte a poporului muncitor în scopuri proprii, dacă „nu este altă de importanță” cui folosește aceasta, atunci soseala de tot solul de conți de teapa lui Eszterhasy la Budapesta, teroarea albă din Ungaria, activitatea forțelor imperialiste internaționale, îndreptate împotriva Ungariei democrat-populare — ar putea fi categorisite ca fenomene secundare. Nu mai făcînd abstracție de toate acestea, se poate spune după cum a declarat E. Kardelj „Dacă părerea mea personală, în cursul intervenției sovietice în Ungaria problema socialismului nu a jucat rolul principal”. Aci a jucat bine și termenul de „Intervenție”.

Un teoretician care are astfel de păreri despre clase și despre lupta de clasă n-o să vorbească doar despre ajutorul acordat de Uniunea Sovietică cauzei socialismului în Ungaria cînd era în loc soarta revoluției în această țară! Nelîmdundu-se la exprimarea părerilor despre evenimentele din Ungaria, E. Kardelj a scotit neclar, după cum sune el, să tragă „unele concluzii generale despre mecanismul mișcării sociale în perioada de trecere”. În ce constă acest „mecanism”? Creștinost conceptiei sale specifice despre clase și despre lupta de clasă, Kardelj susține că după zece ani de dezvoltare a socialismului într-o țară sau alta, rămășițele claselor exploatare răsturnate „trebuie să reprezinte sub raport politic un factor puțin important (!)”. Chiar așa scrie, negru pe alb!

E. Kardelj a avut nevoie de această afirmație ciudată pentru a construi o schemă proprie a perioadei de trecere, după care nu chibaburii, nu rămășițele claselor exploatare, nu agenții imperialiste sînt periculoși pentru o țară țară socialistă! După părerea lui, pericolul principal îl prezintă „elementele birocratice din partid și din stat”. Fără discuție, lupta împotriva birocratis-

mului și a purtătorilor lui efectivi are o uriașă însemnătate și comuniștii depun toate eforturile pentru a duce lupta hotărînd împotriva birocratismului.

Dar, proclamînd că principialul pericol îl constituie „elementele birocratice”, tov. Kardelj consideră posibilă să pună de fapt semnul egalității între aceste elemente și „statul din perioada de trecere”. Mai mult decît atîi, el își permite să justifice acțiunile armate împotriva unui stat socialist și chiar să le aprecieze drept... revoluție! Pentru fiecare om fără idee preconcepție trebuie să fie cu desăvîrșire limpede că din asemenea afirmații este ușor să ticluiești „teoria” apărării și justificării rebeliunilor contrarevoluționare împotriva puterii democrat-populare. Cum să nu-l amintim din nou cuvîntele lui Lenin: „Nu dați bine crezare frazelor, uitați-vă mai bine cu folos!” (Opere, vol. 19, pag. 33, ed. rusă).

Concluzia logică care se impune din reflecțiile lui Kardelj asupra „mecanismului statului din perioada de trecere” este că ar fi mai bine să se lichideze acest mecanism. E. Kardelj nu spune deschis acest lucru: el luptă cu vizierra înclășă și preferă să-și denumească adversarul „despotism birocratic”, „stalinism” etc. El precizează chiar: „Nu avem în vedere nici socialismul și nici sistemul sovietic leninist care a fost creat în așa fel încît masele să poată influența politica statului și partidului”. Aceste precizări nu schimbă însă lucrurile. În cuvîntarea lui E. Kardelj este vorba tocmai desupra „mecanismului statului din perioada de trecere” adică despre dictatura proletariatului.

Aceasta rezultă și din exemplele istorice citate de E. Kardelj. Așa, de pildă, el privește forțele dezorganizate, dictatura iacobinilor de pe timpul revoluției burgheze din Fran

O cuvintare a tov. E. Kardelj in Scupscina R. P. F. I.

(Urmare din pag. 3-a)

Kardelj a afirmat ca inainte de Congresul al XX-lea al P.C.U.S. de fapt numai Iugoslavia a ocupat mai serios si a gasit anumite solutii politice pentru contradictiile perioadei de trecere de la capitalism la socialism.

Kardelj a declarat ca este dator tuturor marxistilor sa faca o analiza complexa a cauzelor care au dus la rasoala din Ungaria. Acest lucru este absolut necesar deoarece tragedia ungară este o dovada elocventă ca astfel de evenimente nu constituie numai o lovitura pentru socialism, ci un pericol pentru pace in Europa și in lumea intreaga.

In partea a doua a cuvintării sale, tov. E. Kardelj s-a ocupat de unele probleme interne ale Iugoslaviei. El a spus ca, desi Iugoslavia a realizat cite ceva in constructia politica, nu trebuie sa se declare satisfăcut. Vorbitorul a aratat ca pe linia construirii consiliilor muncitorești și comenelor, in ultimul timp a fost stagnată dezvoltarea acestor organe.

Se poate spune ca in ultimul timp, indeosebi in cursul anului trecut, printr-o serie de prescripții economice și alte prescripții a fost stăvilită in asemenea masura actiunea independentă a consiliilor muncitorești și a comenelor, incit aceasta independentă a fost redusă in unele domenii sub minimul admisibil și ca asemenea intervenții exprimate in metode administrative-birocratice de conducere. In afara de aceasta conform prescripțiilor noastre — a spus Kardelj — in prezent, aproape in toate problemele mai puțin importante comunele sint obligate sa ceară aprobarea raionalelor, iar acestea la rindul lor aprobarea republicilor. Trebuie să combatem elementele burocratismului din comitele noastre populare — a spus Kardelj.

In incheiere, E. Kardelj s-a ocupat de politica de investiții, de sarcina de a realiza economia și de a ridica productivitatea muncii, de sarcinile in domeniul agriculturii, și alte probleme economice.

Grevă generală in portul cipriot Famagusta

ATENA 22 (Agerpres). — După cum anunță postul de radio Atena, in portul Famagusta din insula Cipru a fost declarată la 21 decembrie o grevă generală in semn de protest impotriva propunerilor britanice cu privire la o nouă Constituție a insulei.

Greva a fost totală in ciuda interdicțiilor autorităților engleze.

Lupta continuă în Irlanda

LONDRA 22 (Agerpres). — După cum relatează corespondenții agențiilor de presă occidentale situația continuă să se mențină incordată in Irlanda de Nord, unde continuă lupta Armatei republicane irlandeze pentru independența țării și unirea cu statul Eire. In fața intensificării activității partizanilor irlandezi, autoritățile britanice au anunțat noi măsuri represive. Se studiază in momentul de față — relatează agenția France Presse — blocarea a numeroase drumuri pentru crearea unei întinse „țări a nimănui” spre a se împiedica deplasările partizanilor irlandezi.

De asemenea trupele britanice au primit ordin să distrugă un număr de poduri și să ridice baraje de sirmă ghimpată pe căile de acces spre frontiera dintre Ulster (Irlanda de Nord ocupată de Anglia) și Eire.

In ciuda acestor măsuri, corespondenții din Belfast la agențiile americane United Press relatează că „de miercură trecută in întreaga regiune din nordul țării se țin lanț atacurile împotriva trupelor și instalațiilor militare britanice”. La 20 decembrie aceste atacuri au continuat. Un depozit militar britanic a fost aruncat in aer.

Ieri după amiază

Ultimii invadatori au părăsit Port Saidul

PORT SAID 22 (Agerpres). — Agențiile de presă anunță că ULTIMII 1000 DE SOLDAȚI ȘI OFITERI APARTININD FORȚELOR INVADATOARE ANGLO-FRANCEZE AU EVACUAT PORT SAID-UL in după-amiază zilei de 22 decembrie.

Retragerea forțelor anglo-franceze a fost efectuată, după cum arată agenția United Press, sub o „umbrelă” de avioane de luptă cu baza pe vase port-avion.

Manevrele agresorilor imperialiști au fost demascate

Incheierea primei etape de lucrările Adunării Generale a O.N.U.

NEW YORK 22 (Agerpres). — Corespondenții special Agerpres transmite: In ședințele din după-amiază și seara zilei de 21 decembrie — Adunarea Generală a O.N.U. a examinat „plângerea” Franței, Angliei și Israelului împotriva guvernului egiptean, pe care ele au încercat să îl invinovească de încălcarea drepturilor omului și principiilor dreptului internațional față de cetățenii englezi și francezi și față de evreii care locuiesc in Egipt.

Discutarea acestei probleme a dus la rezultate contrare celor spre care tindeau inițiatorii „plîngerii”. Discuția din Adunarea Generală s-a transformat intr-o vie demonstrație de condamnare de către opinia publică mondială a agresorilor imperialiști, a crimelor săvârșite de ei împotriva poporului egiptean și împotriva planurilor colonialiste față de țările din Orientul Apropiat.

Reprezentantul Arabiei Saudite, Dedjani, a arătat că in decurs de mai multe zile agresorii au încercat să abată atenția opiniei publice de la actele ruse noase pe care le-au săvârșit in Egipt. In acest scop ei au prezentat „plângerea” cu privire la persecutarea a cetățenilor țării lor aliați in Egipt. Dar, a spus Dedjani, aceste afirmații sînt fanteziste.

Reprezentanții Bulgariei, Yemenului, Greciei, Albaniei, Sudanului și unei serii de alte țări au vorbit de asemenea despre nemulțumirea „plîngerii” anglo-franco-israeliană.

L. F. Palamarciuk, seful delegației R.S.S. Ucrainene a spus că acum cînd aventura împotriva Egiptului a eşuat definitiv, agresorii încearcă să iasă măcar intr-o oarecare măsură cu fața curată.

Reprezentantul R.S.S. Ucrainene a cerut Adunării Generale să respingă plîngerea colonialno-anglo-franco-israeliană împotriva Egiptului.

După cum s-a mai anunțat, in ultimele zile Adunarea Generală a examinat problema largirii componenței Consiliului de Securitate și a altor organisme ale O.N.U., problemă in legătură cu care țările din America Latină au

Țările prietene au trimis BUDAPESTEI:

4210 vagoane cu material de construcție

BUDAPESTA 22 (Agerpres). — După cum anunță postul de radio ungar, potrivit datelor Ministerului Construcțiilor, PINA IN PREZENT DIN ȚĂRILE PRIETENE AU SOSIT PENTRU RECONSTRUIREA BUDAPESTEI 4210 VAGOANE CU MATERIAL DE CONSTRUCȚIE, dintre care 1418 vagoane cu ciment, 1539 vagoane cu cherestea, 584 vagoane cu var, 261 vagoane cu cărămidă, 208 vagoane cu sticlă etc.

Nehru a sosit în Canada

OTTAWA 22 (Agerpres). — In seara zilei de 21 decembrie a sosit la Ottawa, venind de la New York, intr-o vizită oficială primul ministru al Indiei Javahar Lal Nehru. Pe aeroport el a fost întâmpinat de primul ministru al Canadei, Saint Laurent, membri ai guvernului și al corpului diplomatic.

Demisia guvernului s'arian

DAMASC 22 (Agerpres). — Din Damasc se anunță că primul ministru al Siriei, Sabri Assali a prezentat demisia guvernului său președintelui republicii Kuaity.

Agențiile de presă relatează că anterior prezentării acestei demisii Sabri Assali a declarat că inaintea lui a fost format un nou guvern mai omogen și mai activ decît precedentul.

Agresorii trebuie să suporte toate consecințele aventurii lor

NEW YORK 22 (de la corespondenții special Agerpres). — Comitetul nr. 5 pentru problemele administrative și bugetare a examinat in ultimele zile ședințele in prima citire bugetul O.N.U. pe anul viitor. Discuțiile s-au referit in special la activitatea in domeniul economic și social și in domeniul informației.

In același comitet s-a dezbătut problema finanțării cheltuielilor legate de înfrîngerea și funcționarea forțelor O.N.U. din Egipt. Delegatul R.P.R., Pavel Dan impune în prezentarea „plîngerii” celorlalte țări socialiste, s-a opus părții potrivit căreia, aceste cheltuieli ar trebui suportate de toți membrii O.N.U. Se știe că însăși crearea forțelor O.N.U. este o consecință a agresivității anglo-franceze, de aici SE IMPUNE IN MOD LOGIC SUPTAREA DE CATRE AGRESORI A TUTUROR CONSECINTELOR PROVOCATE DE AGRESIUNE, INCLUSIV CELE FINANCIARE.

Respectînd acest principiu, delegatul R.P.R. a votat împotriva rezoluției propuse, cu excepția articolului paragraf care prevede, intr-o formă indirectă de altfel, răspunderea finală a agresorilor. Acest paragraf a intrunit cea mai mare parte a voturilor, exprimînd astfel o nouă condamnare a agresorilor.

Lovitură de stat în Indonezia

DJAKARTA 22 (Agerpres). — După cum s-a mai anunțat, UN GRUP DE OFITERI DIN ARMATA INDONEZIANA AU DAT O LOVITURĂ DE STAT IN SUMATRA CENTRALĂ ȘI AU ANUNȚAT CĂ NU MAI RECUNOSC GUVERNUL CENTRAL AL INDONEZIEI. Agenția Associated Press anunță că in cursul ultimelor 24 de ore CLICA MILITARA A ACAPARAT PUTEREA ȘI IN SUMATRA DE NORD ȘI A DECRETAT STAREA DE ASIEDIU IN CELE DOUA PROVINȚI CARE AU FOST PUSE SUB AUTORITATEA COLONELULUI SIMBOLON.

Evenimentele care au avut loc in Sumatra in ultimele 48 de ore reprezintă un nou complot al elementelor subversive din rîndurile armatei indoneziane care au mai încercat să organizeze o lovitură de stat in cursul lunii octombrie sub comanda colonelului Lubis, fost șef al Statului Major al armatei indoneziane.

Măsurile luate de guvernul indonezian sub conducerea primului ministru Ali Sastroamidjojo au nemulțumit profund pe coloniștii olandezi care in urma naționalizării unor ramuri industriale din Indonezia, a anulării datelor către Olanda și a denunțării Uniunii olando-indoneziane sînt pe cale să-și piardă orice influență economică și politică in Indonezia.

Sub semnul întăririi coeziunii Partidului Muncitoresc Socialist Ungar

BUDAPESTA 22 (Agerpres). — In întreaga Ungarie continuă să se desfășoare adunări ale activului de partid in cadrul cărora este examinată hotărîrea Plenarei Comitetului Central provizoriu al Partidului Muncitoresc Socialist Ungar.

La 21 decembrie, la adunarea activului de partid din circumscripția 13 din Budapesta a luat cuvîntul tov. Janos Kadar, președintele guvernului revoluționar muncitoresc-țărănesc. Tov. G. Marosan a luat cuvîntul in fața participanților la adunarea activului de partid din circumscripția 15-a din capitala ungară.

In circumscripția 8-a din Budapesta, la adunarea activului de partid au luat parte aproape 200 de persoane. Ministrul de Finanțe al R. P. Ungar, J. Kossa a prezentat raportul asupra situației interne și a sarcinilor comunistilor. La discuții au luat cuvîntul peste 20 de persoane care, in unanimitate au sprijinit hotărîrea Plenarei C.C. provizoriu al partidului și au analizat problemele urgente care se pun in fața membrilor de partid.

Aceste adunări de partid se desfășoară sub semnul întăririi coeziunii partidului, al stringerii rîndurilor sale. Participanții la adunările de partid salută măsurile ferme și hotărîre luate de guvernul revoluționar muncitoresc-țărănesc pentru zdrobirea deplină a contrarevoluției. După cum a arătat la o asemenea adunare, tovarășul K. Kis membru in C.C., sarcina principală a muncii de partid este acum crearea organizațiilor de partid in uzine. In prezent in toate întreprinderile și instituțiile se desfășoară lucrările de reînregistrare a membrilor de partid. Deși această însemnată acțiune se desfășoară in unele părți de încercări de împotriva din partea elementelor contrarevoluționare, toți organizația de partid din capitala Ungariei nu-

mără deja peste 13.000 de membri.

Partidul Muncitoresc Socialist din Ungaria duce cu fermitate, in ciuda tuturor greutăților, lupta pentru unirea rîndurilor muncitorești și țărănilor, pentru restabilirea deplină a liniștii și ordinii in țară, pentru restabilirea producției.

La adunarea activului de partid al minei „Pelöfi” (județul Heves) a luat cuvîntul ministrul Antal Nagy care a arătat că comunistii din mină luptă pentru ordine și disciplină, pentru ridicarea nivelului de producție. Membrii activului au adoptat un apel adresat tuturor minerilor unguri, in care se spune: „Participanții la adunarea activului de partid de la mina „Pelöfi” au înțeles chemarea adresată minerilor. Noi nu vrem șomaj și mizerie, vrem ca poporul ungar care a suferit atît de mult să pășească pe calea unui avînt adevărat. Ceea ce am realizat pînă acum ne încredințează că dorința noastră se va împlini. Ceea ce am realizat pînă acum a fost posibil datorită colaborării oamenilor muncii cu organizația locală a partidului muncitoresc socialist din Ungaria, cu consiliul muncitoresc și cu intelectualii.”

Aceste eforturi își vădesc deja roadele in importanta industrie carboniferă. Știrile venite din diverse centre miniere din țară arată că producția se ridică treptat și că numărul minerilor crește.

Reproducind declarația făcută de Aitai Zoltan, directorul Institutului de cercetări miniere din R.P.U., postul de radio Budapesta arată că planul privind industria minieră prevede ca o sarcină fundamentală de viitor mecanizarea muncii in mine și sporierea investițiilor. Decamdată trebuie rezolvată problema asigurării acestui sector cu brațele de muncă necesare și problema urgentă a lucrărilor de întreținere a minier.

O declarație oficială în legătură cu curțile marșale din Ungaria

BUDAPESTA 22 (Agerpres). — Postul de radio Budapesta a difuzat o declarație cu privire la activitatea Curților marșale din Ungaria. Declarația a fost dată de un departament al Ministerului Justiției in semn de răspuns la numeroase relații mincinoase publicate in cursul ultimelor zile

de agențiile de presă occidentale, de presa și radio-ului occidental. Potrivit acestei declarații pînă in prezent au fost pronunțate trei condamnări la moarte in întreaga Ungarie. Curțile marșale nu au judecat decît 18 cazuri.

Autoritățile ungare sînt convins că in scurt timp pacea și ordinea vor fi restabilite in întreaga țară in așa măsură incit activitatea curților marșale să nu mai fie necesară.

Autoritățile suedeze pun piedici reîntoarcerii în patrie a refugiaților unguri

STOKHOLM 22 (Agerpres). — TASS transmite: Se comunică că Ministrul plenipotențiar al Republicii Populare Ungare la Stockholm, Hajdu a cerut ministrului Afacerilor Externe al Suediei să își se dea posibilitatea de a stabili contact cu refugiații unguri din Suedia pentru a ușura plecarea in Ungaria a acelor care doresc să se întoarcă in patrie.

Autoritățile suedeze nu au permis personalului legăției R. P. Ungare să viziteze lagărele pentru refugiați.

Nicolae Labiș

Ne-a părăsit, in cea mai lungă noapte a anului, 21 spre 22 decembrie — poetul Nicolae Labiș. Abia implinise luna aceasta, la 2 decembrie, 21 de ani. Abir publicase „Primele iubiri”. In el se puneau mari nădejdi, marea sa talent se bucura de prețuirea citorilor ca și a tovarășilor. Generos și cînsit, însușit de dragostea cea mai fierbinte pentru poporul de la care a înviat cîntecul, ale cărui ideaturi le-a îmbrășsat, Nicolae Labiș a scris, in viața lui atît de scurtă, versuri de un lirism grand, închinete naturii, patriei și oamenilor, o poezie a întrebării și răspunderii, adresată deopotrivă conștiințelor și setei de frumos. In poezia lui Labiș generația noastră s-a regăsit, cu avînturile, căutările, noblețea și credința in comunism din „Primele iubiri”.

Părăsindu-ne la numai 21 de ani, Nicolae Labiș lasă cu mult mai mult decît o amintire luminoasă: adevărul și vibrația versurilor sale vor dăinui.

Pierdem in Nicolae Labiș o mare speranță a literaturii romine, a cărei realizare se întrevădea limpede, pierdem un tovarăș și prieten, pe cel mai bun dintre noi.

ADIO, prietene de neuitat, frate și tovarăș!

UN GRUP DE TINERI SCRITORI

Corpul nensuflit este depus la Casa Scriitorilor din Calea Victoriei 115, deschisă duminică între orele 10—14 și 16—20 și luni între orele 9—12. Adunarea de doliu va avea loc luni 24 decembrie la ora 12 la Casa Scriitorilor, la inhamarea la ora 13 la Cimitirul Bellu.

Jurjuț Gheorghe

In ziua de 21 decembrie 1966 a înecat din viață tînrul comunist, activist al Comitetului Central al U.T.M.-ului, tov. Jurjuț Gheorghe.

Născut la 1 mai 1932, tov. Jurjuț s-a încadrat încă de la vîrsta de 16 ani in mișcarea de tîneri, îndeplinind cu abnegație sarcinile ce i-au fost încredințate.

Datorită muncii sale entuziaste și plină de răspundere de care a dat dovadă ca activist al C.C. al U.T.M., tov. Jurjuț a fost primit de curînd in rîndul membrilor de partid.

Regretăm profund moartea prematură a tînrului nostru tovarăș. Amintirea lui va rămîne veșnică in inimile noastre.

Un grup de tovarăș

INFORMAȚII

Publicul bucureștean va avea din nou prilejul să asiste la excepționalele spectacole ale Ansamblului de Stat de dansuri populare al U.R.S.S. de sub conducerea lui Igor Moiseev, artist al poporului din R.S.F.S.R. și R.S.S. Moldovenească. Ansamblul care ne-a mai vizitat țara in 1945 și 1951, va sosi in Capitală peste cîteva zile dintr-un lung turneu întreprins in R. Cehoslovacă.

La invitația C.C. al Sindicatului muncitorilor din industria alimentară, vineri a sosit in Capitală o delegație de lucrători din Uniunea Sovietică.

COMENTARIU și polemici

MISTER NIXON „SE ABATE”...

Acum citeva zile austricele s-au pomenit cu vizita vicepreședintelui S.U.A., Nixon. Cine l-a invitat? — a se întrebă el. Nimeni. Mister Nixon a sosit nepoftit. Cei care au admis minătoarele politice ale țării, de o anumită mândrie chiar in patria valului? Nicidecum. Căci mister Nixon, noscotoind regelui internațional, a venit in acțiune, ca și cum Austria n-ar fi un stat independent și neutr, ci o colonie sau un al 69-lea stat american.

Și mister Nixon și-a început inspecția prin Austria. A vizitat lagărele refugiaților unguri, le-a promis celor

ce doresc să se întoarcă in patria marea și sarea ca să rămîna in occident. Apoi, toamna vicepreședintelui american „s-a abătut” (o lăsașur că cu totul și cu totul înțelegător) pe la granica cu R.P. Ungară. După ce a „pus la punct” unele „amănunțite” cu gazele de tranșagi și de contrabandă de arme, Nixon a aruncat o privire plină de înțeles peste granițe. Oricine poate înțelege că polițienii americani — a căror omisă e Nixon — n-au abandonat speranțele într-o nouă provocare împotriva Ungariei. Numai că — țaptele au arătat-o deja — vișurile făcute la Washington n-au succes in Ungaria.

D. L.

COMENTARIU și polemici

Cui folosește aceasta?

(Urmare din pag. III-a)

ca pe timpul dictaturii lacobinilor nu exista „stalinism”, după cum n-a existat nici „despotism burocratic”. Kardelj a avut nevoie de acest exemplu pentru a arunca umbră asupra dictaturii revoluționare in general, inclusiv dictatura proletariului. Intr-adevăr întreaga cuvintare a lui E. Kardelj urmărește să minimizeze rolul revoluționar al statului, in fruntea căruia se găsește clasa muncitoare, in opera de construire a societății noi.

Încă de mult tot felul de revizionisți au încercat să lipsească clasa muncitoare de această pirghie de cea mai mare importanță in construirea societății socialiste. V. I. Lenin a subliniat in repetate rînduri că marxist este numai acela care duce lupta de clasă pînă la recunoașterea dictaturii proletariului. Acela care se abate de la acest principiu de bază se rostogolește inevitabil pe pozițiile revizionismului. Intreaga istorie a luptei duse de Lenin împotriva liderilor Internaționalei a II-a arată cit de consecvent a apărât el ideea dictaturii proletariului împotriva tuturor atacurilor întregul istoric al luptei duse de Lenin împotriva mensevichilor și deviatorilor in perioadă care a urmat după revoluția din Octombrie dovedește de asemenea in mod grăitor acest lucru.

Lenin a spus că dictatura proletariului, formele puterii de stat a clasei muncitoare, se vor schimba in funcție de diferitele condiții naționale și istorice. Inșă esența, baza, va fi una singură. Iată ce scria Lenin in legătură

cu această problemă: „Atita timp cit există între popoare și țări deosebiri naționale și statale — și aceste deosebiri vor dăinui încă foarte multă vreme chiar și după înfăptuirea dictaturii proletariului pe scară mondială — unitatea tactică internațională a mișcării muncitorești comuniste din toate țările nu cere înălturarea diversității, suprimarea deosebirilor naționale (ceea ce ar fi un vis absurd in momentul de față), ci cere o aplicare a principiilor fundamentale ale comunismului (puterea Sovietelor și dictatura proletariului) care să modifice și aceste principii in amănunțite să le adapteze just și să le aplice la deosebirile naționale și ale fiecărei state naționale”. (Opere vol. 31, pag. 75).

Dacă cineva consideră că această teză a lui Lenin e-a perimat, pentru acela „s-a perimat” și întregul leninism. Acela care, ca Răkosi și Gerő, nu știe și nu vrea să aplice just, creator, principiile fundamentale ale comunismului la condițiile naționale și de stat, acela aduce mari prejudicii cauzei noastre. Acela care pune pe primul plan deosebirile naționale și de stat și uită principiile fundamentale ale dictaturii proletariului, acela aduce prejudicii tot atît de mari cauzei socialiste.

Oricine a studiat bazele marxismului știe foarte bine că tocmai lui Marx îi aparține definiția clasică a esenței statului in perioada de trecere de la capitalism la comunism.

„Intr-o societate capitalistă și cea comunistă, scria Marx in „Critica programului de la Gotha”, se află perioada transformării revoluționare a unei în cea altă. Acestei perioade îi corespunde și o perioadă de tranziție politică, al cărei stat nu poate fi altceva decît dictatura revoluționară a proletariatului”

(K. Marx, F. Engels, Opere alese, vol. II, pag. 26).

Inseamnă oare aceasta că, recunoscînd principiul leninist al dictaturii proletariului ca unul din principiile fundamentale ale luptei pentru construirea comunismului, că întîrind și nu slăbind statul socialist, noi am renunța la lupta împotriva denaturării birocratice in aparatul de stat? Firește că nu. Nimeni nu a luptat mai puternic decît Lenin împotriva burocratismului! Dacă l urmărm însă pe Lenin, lupta împotriva burocratismului trebuie dusă bazîndu-ne pe uriașele posibilități ale dictaturii proletariului — prin natura sa cel mai democratic stat din istoria omenirii — și nu pe stihia anarhică muncii burgheză care cere cu orice preț și chiar fără preț reînnoirea la falsă democrație burgheză.

Fidel concepției sale, E. Kardelj se pronunță de fapt atît împotriva statului dictaturii proletariului, cit și împotriva rolului conducător al partidului in condițiile construirii socialismului. Fără a ezita, el denunșează principiul rolului conducător al partidului in construcția socialistă drept un principiu „stalinist”. Atunci cum rămîne cu declarația programatică a lui Lenin: „După doi ani și jumătate de existență a Puterii sovietice, noi am spus in Internaționala Comunistă, in fața întregii lumi, că dictatura proletariului nu poate fi înfăptuită decît prin partidul comunist” (Opere, vol. 32, pag. 191). Da, am spus in fața întregii lumi această teză, am verificat-o in cursul încercărilor istorice. Marea forță a orînduirii noastre sovietice socialiste, marea forță a partidului nostru au fost verificate de viață in cele mai aspre colturi ale istoriei.

Măreața forță vitală a conlucii

zietul marxism-leninismului asupra dictaturii proletariului este confirmată de întreaga experiență de dezvoltare a sistemului mondial socialist. Tocmai acest lucru l-a amintit Congresul al VIII-lea pe întreaga Chineză al Partidului Comunist Chinez în rezoluția sa pe marginea raportului politic al Comitetului Central al P.C. Chinez. Sintetizînd experiența construirii socialismului in condițiile Chinei, acest Congres istoric a înscris următoarele: „Pentru a face față cu succes marilor sarcini ale construcției economice și culturale este necesar să se întărească și pe viitor dictatura democratică a poporului in țara noastră. După victoria revoluției burghezo-democratice pe scară întregii țări, dictatura democratică a poporului reprezintă in fond o dictatură a proletariului, Sarcina ei este unirea maseilor largi populare din întreaga țară pentru cauza comună a construirii socialismului, precum și in lupta împotriva dușmanilor socialismului”.

Atacurile împotriva dictaturii proletariului, împotriva rolului conducător al partidului comunist in crearea orînduirii sociale socialiste pot fi înțelese ca un „cuvînt nou” numai de către cei care, folosind cuvintele lui „Faust”, al lui Goethe, vād „înțelepciunea vieții” numai in ceea ce „tot ce este nou in ea se face din vechi”.

Comuniștii nu pot trece cu vederea speculațiile revizionistilor care pun in opoziție dictatura proletariului și democrația. Este in deosebi cunoscut că, chiar și in perioada celei mai ascuțite lupte de clasă, in timpul războiului civil, dictatura proletariului nu s-a redus niciodată numai la violență, ea a însemnat conducerea politică de către clasa muncitoare a tu-

tor aspectelor vieții sociale in interesul înălturării orînduirii socialiste, al antrenării celor mai largi părți ale oamenilor muncii la conducerea statului.

Să ne fie îngăduit in trecut să punem întrebarea: Este oare cu adevărat E. Kardelj un adept chiar atît de înfălăcărat al „dispariției” statului și adversar al dictaturii, așa cum se proclamă el însuși? Pînă acum nu se prea aude ca in Iugoslavia să fi fost dispără armata, organele judiciare și poliția in ce privește armata, însuși tov. Kardelj a declarat: „Anul acesta nu vom putea, pe cit se pare, efectua o reducere cit de cit insemnată a bugetului militar”. De altfel și recentul proces împotriva lui Djilas nu vorbește despre dispariția statului in Iugoslavia. Desigur că nu intenționăm nicidecum să îl lumăm apărarea lui Djilas care este cunoscut de multă vreme ca un adversar înverșunat al leninismului, înșă procesul întentat lui nu constituie in nici un caz o confirmare a concepției lui Kardelj.

Este deci cu atît mai ciudat faptul că tov. Kardelj recomandă cu atita perseverență vecinilor săi unguri să se ocupe de distrugerea mașinilor lor de stat.

E. Kardelj afirmă că socialismul iugoslav a pășit primul pe calea pe care, după părerea lui, trebuie să pășească acum întreaga dezvoltare socialistă. In această ordine de idei el subliniază insistent importanța „consiliilor muncitorești, comenelor și a altor forme democratice ale conducerii obștești”. Nu vrem să spunem nimic rău despre aceste organe.

Este însă evident că acum este încă devreme să se facă bilanțul înaintării Iugoslaviei pe calea aleasă deoarece, după cum recunoaște Kardelj însuși, in domeniul formelor conducerii obștești există încă „tendența transformării directe in metode administrative-birocratice de conducere”. Pe cit se vede, „in prezent aproape in toate problemele mai puțin importante comenlele sînt obligate să ceară aprobarea raionalelor,

iar acestea, la rîndul lor, aprobarea republicilor”. „Întreprinderile și comenelor, explică in continuare Kardelj, li s-au retras a lteva fonduri incit întreprinderile s-au pomenit deseori in situația de stagnare tehnică și economică”.

Acestea sînt, pe cit se vede, aspectele negative ale centralizării conducerii economice care continuă să dăinuie in Iugoslavia. Dar lalte numele roade ale descentralizării împinse pînă la extreem care există paralel cu centralizarea: „...In Iugoslavia se construiesc multe lucruri ce sînt inutile, cel puțin din fondurile locale, iar totodată se resimte lipsa de fonduri pentru a construi ceea ce este mai necesar”.

Nu înseamnă oare toate aceste recunoașteri că exemplul Iugoslaviei confirmă din nou in mod indirect forța vitală a marelui principiu leninist al centralismului democratic și in privința conducerii economice? Traducerea in viață a acestui principiu, care îmbină conducerea unică de la centru cu inițiativa cea mai largă a organizațiilor inferioare, in conformitate cu particularitățile naționale și de stat este, firește, legată de anumite greutăți. A spune că aceste greutăți au și fost biruite in Iugoslavia și a recomanda calea ei ca model altor țări este, pe cit se pare, imposibil.

Dacă însă este vorba de cutare sau cutare formă a vechii cereri de a lua fabricile și uzinele din mîinile statului socialist și de a le transmite diferite grupuri de muncitori, polemica in jurul unor astfel de cereri reprezintă pentru Partidul Comunist al Uniunii Sovietice o etapă de mult parcursă: sub conducerea lui Lenin, partidul a adoptat încă la Congresul al X-lea, in 1921, o hotărîre in legătură cu această cerere și a condamnat-o ca fiind anarho-sindicalistă, in contradicție cu principiile marxismului.

Orice ar spune E. Kardelj, proprietatea de stat a statului

socialist reprezintă tocmai proprietatea obștească, deoarece ea nu aparține diferitelor persoane, ci întregii societăți. Această proprietate nu are alt stăpîn in afară de însuși oamenii muncii. Afirmațiile contrarii, care sînt in prezent in circulație la anumii teoreticieni, sînt atribuite chiar și de presa burgheză „surselor marxiste ale gândirii socialiste” și anume lui Proudhon. Dar firește că comunistii nu au nici un fel de teme de a reveni de la Marx la Proudhon.

Nol ne pronunțăm pentru dezvoltarea in toate țările a celor mai diferite forme ale activității socialiste in domeniul economiei. Criteriul adevărului însă este practica. Adevărata verificare a diverselor forme ale activității economice consistă in primul rînd in felul in care ele contribuie la avîntul economiei naționale, fără de care este imposibilă rezolv